

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1025/2019
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Борисав Билали, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Прогрес“ из Коцељеве, чији је пуномоћник Драган Пашић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1540/18 од 10.12.2018. године, у седници већа одржаној 24.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1540/18 од 10.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу – Судска јединица у Коцељеви П1 68/17 од 07.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. .. од 27.10.2015. године, исправљено закључком туженог бр. .. од 23.03.2016. године, којим је тужиоцу запосленом на радном месту помоћника водоинсталатера – инкасанта, због непоштовања радне дисциплине, отказан уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр. .. од 26.05.2008. године, са анексима од 24.11.2008. године и 25.03.2015. године, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и да у корист тужиоца уплати доприносе надлежном фонду ПИО. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 168.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев туженог за накнаду трошкова поступка преко досуђеног до траженог износа од 193.500,00 динара, за износ од 24.750,00 динара, као и захтев за исплату затезне камате у наведеном делу, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1540/18 од 10.12.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу – Судска јединица у Коцељеви П1 68/17 од 07.03.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, будући да је другостепени суд у поступку по жалби оценио жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, у смислу члана 396. ЗПП. Због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју тужилац указује тврдњом да пресуда не садржи разлоге о битним чињеницама, ревизија се не може изјавити у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту помоћника водоинсталатера – инкасанта у радној јединици Водовод и канализација по Уговору о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр. .. од 26.05.2008. године, Анекса тог уговора бр. .. од 24.11.2008. године и Анекса истог уговора бр. .. од 25.03.2015. године. По дисциплинској пријави, коју је непосредни тужиочев руководиоца поднео 20.08.2015. године и 25.08.2015. године, тужени је дана 28.09.2015. године донео упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због одбијања тужиоца да обавља послове на радном месту на коме ради, јер 19 радних дана не приступа у просторије туженог, ради добијања дневног распореда рада. Решењем туженог од 27.10.2015. године, исправљеног закључком од 23.03.2016. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине и одбијања да врши послове и налоге послодавца, на тај начин што од 29.07.2015. године не долази у просторије туженог, у којима се на почетку радног дана прима распоред рада, ради пријема радног налога и да од тог дана не ради. Према садржају побијаног решења, тужилац је од радника у предузећу усмено обавештен да је приликом пријема дневних налога за рад потребно његово лично присуство у канцеларији непосредног руководиоца. Писмено обавештење у погледу обавезе непосредног, усменог пријема радног налога, тужилац је примио 10.09.2015. године. Истовремено, у решењу је наведено да је тужилац примио упозорење о разлозима за отказ уговора о раду 28.09.2015. године, те да из описаног чињеничног стања у решењу произлази да су испуњени услови за давање отказа од стране послодавца.

Током поступка је утврђено да је у периоду од 29.07.2015. године до доношења побијаног решења 27.10.2015. године, руководиоца радне јединице туженог Водовод и канализација био ББ. Пракса је била да руководиоца даје радне налоге усмено, сваког дана у просторијама послодавца, саопштавајући их водећем мајстору – водоинсталатеру, који их је даље преносио помоћницима водоинсталатера, што тужилац није прихватио. Даном 29.07.2015. године, руководиоца је посредством руководећег мајстора у радној јединици затражио од тужиоца да лично дође у његову канцеларију, ради пријема радног налога,

што је тужилац одбио и на исти начин се понашао до доношења упозорења и решења о отказу уговора о раду.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду и враћање на рад.

Према члану 15. тачка 2. Закона о раду, обавеза је запосленог да поштује организацију пословања код послодавца, као и услове и правила послодавца у вези са испуњавањем уговорних и других обавеза из радног односа.

Чланом 24. Правилника туженог о организацији и систематизацији послова и радних задатака од 28.10.2014. године, у опису посла руководиоца радне јединице Водовод и канализација је да распоређује раднике у оквиру наведене радне јединице на послове по потреби са циљем да ангажованост радника буде потпуна, а да процес рада не посустаје.

Према члану 179. став 3. тачка 1. Закона о раду, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако неоправдано одбије да обавља послове и извршава налоге послодавца у складу са законом. Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Имајући у виду да је руководиоца сектора у коме је тужилац био запослен, интерним актом туженог овлашћен да утврђује услове и правила пословања и да сходно томе захтева од свих запослених, па и тужиоца, да их поштује и извршава, што је тужилац одбијао у дужем временском периоду, настао је отказни разлог из члана 179. став 3. тач. 1. и 8. Закона о раду, због непоштовања радне дисциплине и понашања због кога не може да настави рад код послодавца. У одсуству доказа да је против туженог покренут поступак ради утврђења и заштите од дискриминације на раду, ревизијски суд прихвата становиште другостепеног суда да се тужилац не може позивати на то да је одбијање радних налога израз његовог непристајања на дискриминацију којој је био изложен. Понашање послодавца и пропусти у организацији рада не оправдавају тужиочево одбијање да учествује у процесу рада, па самим тим не утичу на законитост побијаног решења.

Насупрот ревизијским наводима, пре доношења побијаног решења, тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду и омогућено му је право на одбрану, у складу са чланом 180. Закона о раду. Упозорење и решење о отказу уговора о раду исте су садржине у погледу чињеничног описа повреде радне дисциплине и законом прописаних отказних разлога, при чему је без утицаја што су у побијаном решењу наведене повреде учињене након 25.08.2015. године и 10.09.2015. године све до 28.09.2015. године, које нису наведене и описане у упозорењу. У конкретном случају, ради се о повреди радне дисциплине у продуженом трајању до доношења упозорења и након тога до доношења побијаног решења. Повреде радне дисциплине тужилац је извршио до 25.08.2015. године када је отказни разлог настао и исте су наведене у упозорењу, а

тужиоцу је упозорењем омогућено да се о њима изјасни, као и право на одбрану, што је сврха овог акта, тако да је неосновано указивање ревидента на пропусте у процедури давања отказа.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић